

[L. D. Rasmussen.]

er sindssyg eller udpræget aandssvag, eller som er ude af Stand til at modsætte sig Gerningen eller forstaa dens Betydning. Denne Bestemmelse er ganske selvfølgerlig og naturlig. Det maa være et i høj Grad strafbart Forhold at indlade sig paa noget saadant. Men derefter hedder det:

„Har Kvinden forud staaet i mere varigt kønsligt Forhold til Gerningsmanden, kan Straffen gaa ned til den laveste Grad af Fængsel.“

Denne Bestemmelse forstaaer jeg ikke rigtig i denne Forbindelse, thi allerede den første kønslige Forbindelse, denne Mand har skaffet sig med en saadan Kvinde, er strafbar, og Bestemmelsen vil da betyde, at naar dette Forhold fortsættes i en hel Række Tilfælde, vil alle disse strafbare Handlinger virke formildende, medens Gentagelsestilfælde ellers virker skærpende. Og dette er jo ganske afgjort ikke Meningen. Jeg tænker mig, at Sætningen maaske er kommet ind ved en ren Fejltagelse, fordi den findes i den foregaaende Paragraf, hvor der er Tale om Voldtægt mod en normal Kvinde. Men derfor kan den dog ikke anvendes i den Paragraf, jeg her taler om. Det bør i hvert Fald, synes jeg, overvejes, om ikke den bør fjernes.

Det forundrer mig noget, at den højtærede Minister i § 225 tager saa lempeligt paa den, der ved Anvendelse af Vold over kønslig Usædelighed med en Person af samme Køn. Her fastsættes Straffen til Fængsel indtil 6 Aar, medens Voldtægtsforbrydelser overfor Kvinder efter § 216 straffes med Fængsel indtil 16 Aar, under særdeles skærpende Omstændigheder paa Livstid. Det er jo i begge Fald den stærke, den brutale, der tvinger den svage Part til mod sin Villie at være føjelig. Derfor synes det mig, at den store Ulighed i Straffen er noget mærkværdig, og denne Forskel findes heller ikke i Forslaget af 1924.

Jeg ønsker Forslagets § 226 ført tilbage til den Skikkelse, den har i Forslaget af 1924, da den dér er mere klar og enkel. Den angaar Formildelse af Straffen for Overtrædelse af visse Bestemmelser angaaende Kønsædelighedsforbrydelser, hvor der menes, at Handlingen kan være udført af Uagtsomhed.

I § 229 bør Stykke 3 udgaa. Der foreskrives Straf af Fængsel indtil et Aar for den Mandsperson, som imod Politiets Advarsel deler Bolig med en Kvinde, der driver Utugt som Erhverv. Jeg forstaaer godt, at Bestemmelsen er indsat for at

imødegaa det Alfonsoeri, man desværre ofte er Vidne til, men man kan ikke sætte en saadan kategorisk Bestemmelse ind i Loven, thi hvis der er Tale om den paagældende Kvindes eget Barn, en Søn, som har hjemme paa dette Sted, saa vilde det dog være ganske unaturligt at forbyde ham at være i sit eget Hjem.

§ 230 om kønslig Usædelighed mellem Personer af samme Køn for Betaling er affattet paa en helt anden Maade end den tilsvarende Paragraf i Forslag 1924. Det foreliggende Forslag kræver Straf for begge Deltagere, medens Forslag 1924 kun kræver den for Modtageren af Betalingen. Nu ved jeg udmærket godt, at der om dette Spørgsmaal har været meget afvigende Meninger, men da den højtærede Minister selv i Bemærkningerne giver et Fingerpeg, idet han siger, at man lettere vil komme det her omhandlede Forhold til Livs ved kun at straffe den, der modtager Betalingen, og da det vel maa være Hovedformaalet at søge at komme selve det strafbare Forhold til Livs, saaledes at Antallet af Forbrydelser paa dette Omraade mindskes, synes jeg, den eneste farbare Vej er, at man holder sig til den ene. — Tilføjelsen om, at Paatale kun finder Sted, naar almene Hensyn kræver det, er jeg noget betænkelig ved. Afgørelsen af, hvornaar de almene Hensyn kræver Paatale, vil ske efter et rent individuelt Skøn og kan derfor blive forskellig de forskellige Steder, maaske endog til Tider for Befolkningen faa et Vilkaarligheds Præg, og dette bør man absolut være sig for, naar man staar overfor en ny Straffelov. Det forekommer mig, at den Bestemmelse bør fjernes.

Jeg kan tiltræde § 236 om, at det ved Dom kan paalægges den, der har gjort sig skyldig i Overtrædelse af Kønsædelighedsparagrafferne, at han ikke maa indfinde sig i offentlige Parker eller Anlæg, paa Fællede, ved Skoler eller Legepladser o. s. v. Men saaledes som Stykke 2 er formet, synes jeg, Paabudet virker, som om det er givet for bestandig, men kan ved Henvendelse til Retten ophæves. Jeg vilde fortrække Paabudet givet for begrænset Tid, og at det blev Justitsministeren, der fik Bemyndigelse til at ophæve det, hvis han finder det forsvarligt at gøre det.

Den i Forslaget af 1924 § 240, 2det Stykke, optagne Bestemmelse om, at hvis Drab sker for at befri en haabløst syg for svære uafvendelige Lidelser, kan Straffen under særlige Omstændigheder bortfalde, er udeladt, og ogsaa her maa jeg sige,